

Mladina je tudi danes dobra

● Ze vrsto let si predsednik KS Stara Ljubljana in poleg številnih funkcij, ki jih opravljaš, si tudi predsednik ene od organizacij Zveze borcev. Kako usklajaš in združuješ prav ti dve funkciji in kaj ti delo v borčevski organizaciji pomeni?

Delo na samem področju neke krajevne skupnosti se vedno usklaja drugo z drugim; kot prsti na roki, čeprav tudi dva prsta nista enaka. V borčevski organizaciji me, kot predsednika in kot člana, prizadeva predvsem dejstvo, da številno borcev pada. Leta 1962 je imela organizacija nad tristo članov, zdaj jih ima manj kot dvesto. Vzrok padca je v umrlih. V odseljenih. Funkcijo predsednika v borčevski organizaciji sem nekajkrat skušal oddati, a pri tem nisem uspel. Sicer pa moram reči, da z borci rad delam. Morda zavoljo sloge, ki vlada med nami. Zavoljo aktivnosti vsakega posameznika. 75 odstotkov vseh članov je, kljub starosti, aktivno vključenih v delo družbenopolitičnih organizacij in v delo

krajevne samouprave. Člani odbora si prizadevajo, da bi sproti reševali vse borčevske probleme. Med drugim smo bili v občini Center prvi, ki smo pristopili k sosedski pomoči. Določili smo poverjenico, ki skrbi za ostarele in bolne, ki jih redno obiskuje, jim prinaša darila in cvetje; tako ob dnevu borca kot ob dnevu žena, ob dnevu ljudske armade, pa tudi ob obletnicah rojstva posameznikov. Še posebej si prizadevamo, da bi med borci vzdrževali družabno življenje in zato prirejamo razna tovariška srečanja, izlete v partizanske kraje in podobno. Poleg tega se ekipa borcev redno udeležuje pohoda ob žici okupirane Ljubljane.

● Bil si vojak. Tega tudi zdaj ne moreš zatajiti. Kot predsednik zares STARE LJUBLJANE se srečuješ s številnimi problemi, ki terjajo od tebe zelo težke odločitve. Ljudje te poznajo, da si v odločitvah nagel in nepopustljiv. Kakšni občutki te obdajajo, kadar v raznih zelo kočljivih zadevah iščeš najboljših poti, kadar si prepričan, da si to najboljšo pot našel?

V vsakem primeru iščem in zagovarjam pravico ter zakonitost. Trideset let sem bil v službi LM, kjer sta bila prav ta dva pogoja neizbežna in nujna, močnejša od vseh drugih občutkov.

● Partizanske enote so bile neločljivo povezane. Bile so kot členi v trdni verigi. Si prepričan, da je ta veriga sklenjena tudi zdaj v povojnem obdobju? Si prepričan, da so borčevske organizacije povezane med seboj, da aktivno sodelujejo?

Borci so povezani med seboj, vendar premalo. Domicilni odbori partizanskih enot so šele nekaj let aktivni, a prav ti so najbolj trdna vez, ki bi jo morali še bolj gojiti. Večkrat bi se morali sestajati. Taka srečanja so vedno nepozabna. Borec po desetih, po dvajsetih letih sreča svojega soborca. Spozna njegovo ženo, njegove otroke in čeprav jih vidi prvičkrat v življenju, se mu zdi, kot da bi bili del njega samega.

● Prav zdaj slavimo 35. obletnico JLA. Kako gledaš, kot vojak, na 22. december? In ka-

ko mladi na področju Stare Ljubljane, spoznavajo vojaško življenje? Kako se ti mladi povezujejo s pripadniki JLA?

Ko sem oblekel vojaško suknjo, sem bil mlad. V partizanih je bilo veliko mladih. Večina. Kje so bili vzroki, da se je prav mlada generacija, ki je vstopala v partizanske vrste, borila s tolikšno zagriženostjo in neustrašenostjo? Morda je bil vzrok tudi v tem, da so nam zaupali, da so nam dali čutiti, da smo enakovredni starejšim soborcem. — Tudi današnja mladina je zdrava, le zaupati ji je treba. Prepričan sem, da bi bila — če bi bilo potrebno — enako borbena, kot smo bili mi, le da bi lahko dosegala večje uspehe. Naša JLA je zdaj oblečena, oborožena, ima potrebno znanje. In kaj smo imeli mi? Neuki smo stopili v ednico, prvič smo imeli v rokah orožje. Premagovali smo, ne samo neznanje, tudi strah. In že to je bilo dovolj, da smo pri tem pozabljali na pomanjkljivo obleko, na premočene čevlje. In sodelovanje mladih s pripadniki JLA? Mladina sodeluje v ljudski obrambi, sodeluje v raznih akcijah, kot je na primer pohod po partizanskih poteh itd.

● In tvoje želje ob zaključku starega in ob prihodu novega leta?

Borcem Stare Ljubljane želim zdravja in da bi bili še naprej tako enotni in tovariški, kot smo bili doslej. Mladim in krajanom sploh bi rad še enkrat rekel, da sem bil vesel solidarnosti, ki so jo pokazali ob glasovanju za II. samoprispevek ta sem vesel ker živim med takimi krajanmi kot so Staroljubljančani in da hkrati želim, da bi taki tudi ostali. Pri tem jih hkrati pozivam in vabim, da se vključujejo v delo samoupravnih in družbenopolitičnih organov. Probleme moramo skupaj reševati. Vsi moramo biti zainteresirani zanje. Le v skupni sili in slogi je moč. Tudi v času NOB je problem reševala enotnost in sloga. Borec nikdar ni pustil soborca v sili. Reševal ga je in pri tem ni mislil, če bo zavoljo tega sam izgubil življenje. In vsem lepe praznične dni, da bi jih preživeli v zdravju in slogi tudi v družinskem krogu

MARTA GROM

Brez zavestne discipline ne bo šlo

Sneg, ki je v začetku prekril mestne ulice, je povzročil tudi prve težave v prometu. Označbe na cestiščih, ki so se že prej prav borno videle (ne seveda povsod), je prekril sneg in tako povzročil mnogim velike probleme. Res je, da so komunalci dobro poprijeli za delo, a vsega niso zmogli. Še sreča, da bo večina kolesarjev pustila kolesa doma in se tako izognila »tavanju« po kolesarskih stezah. Mnogo problemov pa povzročajo tudi brezvestni lastniki avtomobilov, ki parkirajo svoje »jeklene konicke« kakor se jim zdi, tako kot ta dva, ki sta si za parkirni prostor izbrala pločnik ali kolesarsko stezo na Prešernovi. Njuna sreča je, da ima »pajeka« preveč dela. Drugače bi se gotovo znašla v njegovi »mreži«.

MILAN TUREL

jaz – občan centra

Piše: Bogo Pogačnik

Danes sem si kupil novo uro in upam, da se bodo sedaj stvari obrnile na bolje. Dosedaj sem namreč večkrat zamudal in noben izgovor mi ni več pomagal.

»Oprostite, če sem zamudil, avtobus je imel zamudo,« sem se opravičeval, vendar brezuspešno.

»Veste kaj, Jože Centran, sedaj mi je pa tega vašega zamujanja dovolj. Če vaš avtobus zamuja, pa vstanite bolj zgodaj!« me je odslovil šef.

Tisti dan sem poizkušal nadoknaditi zamujeni čas in nisem odšel niti na malico. Kljub temu nisem uspel postoriti vsega, pa čeprav sem ostal v službi še dve uri potem, ko so že vsi odšli. Zaradi tega sem zamudil na sestanek.

»Kje pa si hodil?«

»Oprostite, v službi sem bil, imel sem veliko dela, pa še četrt ure sem zamudil v službo in sem tako moral ostati nekaj dlje.«

»No, ta je pa dobra, zamudil si petnajst minut, kar je tako in tako nepomembno, potem pa vidiš notri še dve uri, da bi se opral!« mi je tovariško opravičil mojo zamudo predsedujoči. »Ne gre za petnajst minut, za delo gre, ki ga je treba opraviti. Pri nas že več kot pol leta nista zasedeni dve delovni mesti, pa moramo opraviti delo tudi za njih!« sem se branil. »Nikar se ne opravičuj, saj vemo,

*****

TA LEPI ČAS

*****

da si dober delavec. Med tem časom, ko te ni bilo, smo razpravljali o delu našega odbora in ugotovili, da je bilo zelo plodno. Sklenili smo, da sestavimo letno poročilo in ti boš pripravil osnutek. Na prihodnji seji se bomo natančno pomenili in sestavili dokončno obliko.« je zaključil predsednik odbora.

Bil sem počaščen in zaskrbljen obenem. Počaščen, ker so mi zaupali tako pomembno nalogo, ki drugače pripada predsedniku ali podpredsedniku, zaskrbljen pa zaradi tega, ker bom imel premalo časa, saj sem moral dokončati še dve drugi poročili.

Naslednjega dne sem ubogal šefov nasvet in odšel od doma že eno uro prej kot običajno. Ko sem prišel v službo, sem se poln želje po delu vrgel v spise in akte in pričakoval ostale. Ko so se vsi zbrali, nas je generalni šef povabil na sestanek, ter nam slovesno sporočil imena delavcev, ki jih bomo predlagali za novoletno nagrado. Nekateri pomisleke, da bi nagrado dobil tovariš Konstantin, je generalni šef takoj odbil kot neutemeljene, kajti tovariš Konstantin je s svojo preciznostjo izdelave zadanih nalog daleč presegel očitano pomanjkljivost, da jih odda šele potem, ko njegove naloge že nihče več ne potrebuje. O ostalih predlogih nisimo več razpravljali, saj smo bili trdno prepričani, o tem, da je generalni šef za vsakega natanko vedel, zakaj ga je predlagal.

»In kaj predlagate za Novo leto?« nas je generalni vprašal za drugo točko dnevnega reda. S sodelavci smo se skrivaj začudeno pogledali, saj nam je računovodja že pred dvema tednoma sporočil, da letos ne bo nobene novoletne zabave, niti dedka Mraza, ker je finančni položaj pač tak, da bomo morali vse proslave prestaviti na drugo leto.

»Kako to mislite?« je vprašal najbolj pogumni.

»Tako, kot vsako leto,« je odvrnil generalni in nadaljeval. »Saj veste, da veliko dam na dobro počutje v kolektivu. Delavcem priredimo dobro zakusko po koncu delovnega časa in jim kupimo nekaj vina, za ostale pa se dogovorimo v hotelu za večerjo.«

»Kaj pa, če bi letos imeli proslavo vsih skupaj kar v službi? To bi bilo verjetno ceneje,« sem plaho vprašal, obenem pa sem vedel, da je taka pripomba v duhu sprejetih načel ter že vnaprej pričakoval pohvalo.

»Tovariš Centran, če najdete dovolj velik lokal, da bo lahko celoten kolektiv skupno praznoval, potem sem tudi za tako rešitev, če pa tega ne morete, pa nehajte kvasiti neumnosti.« mi je hladno odgovoril generalni.

»Mislil sem le, da bi vsi skupaj proslavili novo leto tukaj, v kolektivu, z majhno zakusko.« sem se poizkušal braniti.

»Dajte no, Jože. Seveda bomo vsi tudi na kolektivni zabavi. Zvečer pa ne bo nikakršne zabave, temveč poslovna večerja, ki se je bodo udeležili naši partnerji. Nikar ne mešajte teh dveh stvari skupaj,« mi je pojasnil komercialni.

»Oprostite, res sem napačno mislil.«

Na Silvestrov večer sem malo pred dvanaajsto pričel premišljevat o tem, kako je minilo preteklo leto, od časa do časa pa sem pogledal na novo uro, na kateri so se kazalci medlo svetlikali v poltemi. Čeprav je manjkalo še deset minut do Novega leta, so mi vsi že zazeleli srečno novo leto, poleg tega pa sem dobil še nekaj vročih poljubov. Mislim, da je bilo zelo lepo.

Točno opolnoči po moji uri sem stopil v sosednjo sobo, kjer so bili vsi zbrani, ter jim z veseljem objavil prihod novega leta. Potem, ko sem se z vsemi poljubil, mi je prijatelj prišepnil, da sem malo zamudil, skoraj za pol ure.

»Kako, saj je na moji uri šele sedaj polnoč?«

Seveda se zgodi, da ti tudi nova ura zaostane, če je ne naviješ, vendar je včasih kar prijetno, če zamudiš. Tako sem letos kar dvakrat praznoval Novo leto, enkrat zares, drugič pa, ker sem zamudil.

Vidite, da se stvari obračajo na bolje!

Pridobivanje znanja

Predsedstvo Občinske konference ZSMS je v času od 20. do 25. decembra organiziralo drugo mladinsko politično šolo za mlade iz delovnih organizacij v drugem mandatu. Solo bo obisovalo petindvajset mladih, ki se bodo preko znanih in priznanih družbenopolitičnih delavcev in predavateljev seznanili z osnovnim znanjem, ki ga mora imeti vsak aktivni mladinec v osnovni organizaciji ZSMS. D. L.

Mladi in ljudski odpor

Komisija za Splošni ljudski odpor in družbeno samozaščito pri predsedstvu OK ZSMS Ljubljana-Center, je 14. decembra organizirala celodnevni seminar za referente SLO in DS v osnovnih organizacijah ZSMS v občini.

Seminar je bil organiziran z namenom, da bi delo na tem področju boljše steklo in da bi referenti dobili širši vpogled v delo.

Seminarja se je udeležilo preko 130 mladih iz delovnih organizacij, sol in dijaških domov, seznanili pa so se z zakonom o družbeni samozaščiti, varnosti in notranjih zadevah, z zakonom o ljudski obrambi, z notranjo-ekonomskopolitično situacijo in zunanje-politično situacijo.

Darinka Legat

Mladinski center bo!

Pretekli teden se je sestel koordinacijski odbor za ustanovitev kulturnega centra s sedežem na Poljanski 22a. Dogovorili so se o oblikovanju konkretnega projekta za notranjo adaptacijo prostora in ustanovili delodno skupino, ki bo izdelala konkreten program kulturnega centra za leto 1977.

Mladinci iz krajevne skupnosti Poljane in mladi Doma tehničnih sol pa so že organizirali mladinsko delovno brigado, ki je temeljito očistila prostore in jih pripravila za nadaljnjo adaptacijo. D. L.